

کودکان را در برابر آسیب‌های روانی، اجتماعی و اعتیاد با نوازش عاطفی و اکسینه کنید

سخنگو و معاون مبارزه با مواد مخدر ریاست جمهوری گفت: پژوهش‌های اخیر حکایت از آن دارد که نوازش خالصانه و بغل کردن صمیمانه کودکان آنان را در برابر انواع آسیب‌های اجتماعی و روانی در سال‌های بعد، «واکسینه» می‌کند.

به گزارش گروه اجتماعی ایسکانیوز، سعید منتظرالمهدی سخنگو و معاون مبارزه با مواد مخدر ریاست جمهوری در یادداشتی می‌نویسد: از آن هنگام که جان بالبی، روانشناس و روانپزشک شهیر انگلیسی، در حدود نیم سده پیش، از اثرات حیرت‌انگیز احساس دلبستگی (سخن به میان آورد تاکنون پژوهش‌های پرشماری پیرامون نقش بغل کردن و نوازش کودکان در شکل‌گیری دلبستگی در آنان و دیگر آثار سودمند این رفتار عاطفی والدین صورت گرفته است.

یافته‌ها آشکار ساخته‌اند که بغل کردن و نوازش صمیمانه و عمیق کودکان، به‌ویژه در دوران نخست کودکی (از تولد تا ۶ سالگی)، نه تنها شرط ضروری شکل‌گیری احساس دلبستگی ایمن در تمامی کودکان است بلکه عامل بی‌بدیلی است که به رشد عاطفی، تحول ذهنی و شکل‌گیری طبیعی و بهنجار پایه‌های اولیه شخصیت آنان یاری می‌رساند.

در سیره و روش و منش نبی مکرم اسلام نیز همواره بر نوازش، توجه و بوسیدن کودکان تأکید شده است و جلوه‌های محبت و مهرورزی ایشان نسبت به کودکان زبانزد بوده است.

افزون بر آن، در سالیان اخیر، عصب‌شناسان شواهدی به دست داده‌اند که نشان می‌دهد نوازش عمیق کودک توسط والدین، رشد عصبی و هورمونی کودک را تسریع می‌بخشد و به رشد بیولوژیک او یاری می‌رساند. از آن گذشته، پژوهش‌های اخیر حکایت از آن دارند که نوازش خالصانه و بغل کردن صمیمانه کودکان آنان را در برابر انواع آسیب‌های اجتماعی و روانی در سال‌های بعد، واکسینه می‌سازد و از همین روی آن دسته از کودکانی که به کرات از سوی والدین خویش مورد نوازش قرار گرفته‌اند، در نوجوانی و جوانی بسیار کمتر از آنهایی که از سوی والدین خود مورد بی‌توجهی و غفلت (قرار گرفته‌اند، در دام انواع آسیب‌های روانی و اجتماعی (از اعتیاد و اثرات سوء استفاده از مواد گرفته تا بیماری اسکیزوفرنی و اختلال دوقطبی) گرفتار می‌شوند.

افزون بر آن، انبوه پژوهش‌های طولی و تجارب بالینی نشان از آن دارد که بین تجربه نوازش عاطفی در دوران کودکی و صمیمیت و رضایت زناشویی در بزرگسالی رابطه معناداری وجود دارد. به دیگر سخن، آن دسته از زن و شوهرهایی که در کودکی از سوی والدین خویش به‌صورت مستمر نوازش شده‌اند در بزرگسالی عشق عمیق تری را تجربه می‌کنند. چه، آنگونه که استرنبرگ (نظریه پرداز عشق) نشان داده است عشق کامل بزرگسالی ریشه در دلبستگی حاصل از نوازش خردسالی دارد.

در تبیین اثرات شگفت‌بخش بغل کردن و نوازش کودکان، می‌توان چند نکته را برجسته ساخت. نخست آنکه نوازش کردن نیاز به پذیرش را در کودکان برآورده می‌سازد و با افزایش هورمون اکسی‌توسین، حس تعلق و تعهد را بالا می‌برد.

دوم آنکه بغل کردن، همانگونه که در سطور بالا گفته شد با تولید هورمون‌هایی در مغز همچون اندروفین، سروتونین و دوپامین به نضج

عواطف و نظام شناختی کودک و شکل‌گیری طبیعی سیستم‌های عصبی و هورمونی یاری می‌رساند و با ایجاد شور و نشاط و کاهش استرس و همچنین تقلیل درد و رفع خلأهای روانی و عاطفی، اعتمادبه‌نفس فرد را بالا می‌برد. رشد بهنجار زیستی و عاطفی و ذهنی نیز به نوبه خود تاب‌آوری فرد( ) را در گستره زندگی بهبود می‌بخشد و او را در برابر آسیب‌ها مصون می‌سازد و نهایتاً نوازش شدن در کودکی این احساس را در فرد ایجاد می‌کند که دنیا در مجموع جای امن و خوبی است و لاجرم باید با سالم زیستن، زندگی را در آغوش کشید.

پس کودکان خود (مخصوصاً دختر بچه‌ها) را در آغوش بکشید و صمیمانه ببوسید تا از آسیب‌های نگران‌کننده اجتماعی در آینده مصون شوند.

انتهای پیام/